

Kim Moelands

ADEMLOOS

the house of books

Eerste druk december 2011

Uitgave

Copyright © 2008 Kim Moelands

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp

Marion Rosendahl

Omslagbeeld

Wim van de Hulst

Visagie en styling

Ronald Huisinga

Trouwfoto's

© Stefan Heijndael

Opmaak binnenwerk

ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 90 443 3277 3

D/2011/8899/159

NUR 320

www.kimmoelands.nl

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Dit boek heb ik geschreven vanuit mijn hart. Alles wat ik beschrijf is echt gebeurd. Ik ben trouw gebleven aan mijn herinneringen en alle gevoelens die gebeurtenissen bij mij hebben losgemaakt. Oprechtheid en integriteit stonden centraal tijdens het schrijven. Het kan zijn dat andere mensen de dingen die ik beschrijf anders hebben beleefd of ervaren. Ieder mens heeft zijn eigen waarheid en dit is slechts de mijne. Mocht ik onverhoopt mensen kwetsen met passages in mijn boek dan is dat nooit de bedoeling geweest. In het belang van de leesbaarheid heb ik bepaalde gebeurtenissen en dialogen samengevoegd of aangepast. De namen van mijzelf, Ron, mijn ouders, zus, Wilma de Joode, Sander Verheijen en Yvonne Belle zijn echt, de overige personen die ik ten tonele voer, heb ik om privacyredenen een fictieve naam gegeven.

*Daar waar dromen vliegen over de zee
Ga je daar met mij mee?
Samen vliegen
Over de voorstellingen van liefde voor altijd
Beschenen met fantasie en werkelijkheid
Samen met mij
Zo innerlijk blij
Zo lieflijk met mij
Hand in hand
Daar waar mijn dromen
De jouwe tegenkomen
Daar zullen we voor altijd samen zijn.*

RON

Ik heb mijn lieve schat in mijn armen. Voor de laatste keer. Zijn hartslag vertraagt, evenals zijn ademhaling. Ik voel hem wegglijden, steeds verder van mij vandaan. De tijd staat stil, de wereld is gestopt met draaien. Alles draait om hem en mij, onze liefde. Ik heb het gevoel dat ik boven een ravijn hang. Krampachtig houd ik me vast aan de rotsen, aan hem. Ik wil niet vallen, ik zal de klap niet overleven. Hij redt me altijd, zorgt dat ik veilig ben. Wie moet dat nu doen? Maar hij drijft verder weg en ik raak mijn houvast kwijt. Zijn hart tikt nog maar twintig slagen per minuut. De realiteit slaat in als een bom. Ron ligt gewoon keihard dood te gaan. Dan een laatste hartslag, een laatste zucht en hij is echt weg. Foetsie. En ik val. Dieper en dieper dat zwarte gat in. Ik weet niet wanneer de klap komt, maar ik hoop dat 'ie me doodmaakt. Hoe moet ik verder in mijn eentje zonder hem? Ik wil het niet, ik kan het niet. Het reddingsteam dat mij uit dit gat moet halen zal van goeden huize moeten komen. Vooralsnog blijf ik voor dood liggen. Laat me maar, ik ben kapot. Mijn hart is gebroken in duizend stukjes, lijmen lijkt me een onmogelijke opgave. Dat was het dan. Tien jaar lief en leed, plezier, goede gesprekken. Een decennium totaal geluk. Hij was mijn thuis. Nu ben ik dakloos.

Zomer 2001

Hij knijpt abrupt in de remmen van zijn racefiets. Ik knal bijna tegen hem op.

‘Kimmie, Kimmie, kom mee!’ roept hij met fonkelende ogen.

Hij gooit zijn fiets langs de kant van de weg en wijst naar een prachtige groene heuvel. De lucht is blauwer dan blauw, zijn ogen stralen als de Franse zomerzon.

‘Kom nou!’ roept hij. Hij grijpt mijn hand en trekt me naar het heuvelachtige weiland langs de weg. Ik zweef achter hem aan. Als een stomme verliefde puber. Ik kan er niks aan doen. God, wat hou ik van dit mens.

Het malse gras lijkt een tapijt onder onze schoenen. We gieren het uit van de pret en buitelen over elkaar heen. Spelende kleuters. Ik pak hem vast en kroel door zijn zachte, blonde haar.

‘Ik leef! Joehoe!’ roept hij uit. Hij spreidt zijn armen en gooit zijn hoofd naar achteren. Ik pak het fototoestel dat wild om mijn nek bungelt. Dit moment wil ik bewaren. Voor altijd.

Ik klik maar wat raak en leg het toestel dan in het gras. Ik sla mijn armen om zijn middel, leg mijn hoofd tegen zijn rug. Hij mag nooit meer weg, laten we altijd hier blijven. We versmelten in een moment van groot geluk. Ineens begint hij te rennen en te springen.

‘Het leven is zo mooi!’

Ik volg hem. Hij valt in het gras en ik duik boven op hem. Mijn hart neemt automatisch het ritme van dat van hem aan, dat kan niet anders. We zijn nu één, voor altijd. Ik probeer geconcentreerd de duodreun van onze harten te horen. Hij wil iets zeggen.

‘Ssst! Gek!’ sis ik. Ik kus hem.

Hij kijkt me ernstig aan. ‘Ik hou van je, Kimmie, je maakt me zo gelukkig.’

‘Ik ook van jou, schat. Ik zou niet weten wat ik zonder je zou moeten.’

‘Dans met me, Kimmie, dans!’ Hij zingt zachtjes onze favoriete rockballad van Creed in mijn oor:

*‘With arms wide open
Under the sunlight
Welcome to this place
I’ll show you everything
With arms wide open
Now everything has changed
I’ll show you love
I’ll show you everything
With arms wide open.’*

Hij trekt me omhoog.

‘Doe normaal, man...’ zeg ik, met een schuin oog naar een auto die langsrijdt.

‘Nou en, iedereen mag weten hoeveel ik van je hou.’ Hij begint te dansen, terwijl hij zachtjes doorzingt. ‘Sinds jij in mijn leven bent, is de wereld zoveel mooier.’ Hij kust me, lang en intens. ‘Ik adem jou, ik leef jou.’ Zijn warme gefluister strijkt langs mijn nek. Een explosie van kippenvel trekt over mijn lijf. ‘Door jou leef ik het leven met open armen.’ Mijn hart bonkt. Verderop staat een boer hoofdschuddend te kijken naar twee idioten die staan te dansen in zijn Franse weiland. Het interesseert me niet. Ron is mijn grote liefde.

Mag het altijd zo blijven...?

Alsjeblieft?

1

Elke seconde telt

Winter 2005

*Mijn dood is niet tegen te houden
Het leven duurt niet al te lang
Wil jij dan mijn hart vasthouden
Samen ben ik minder bang.*

'Minder Bang' – T. Alinga

Het is drie uur 's nachts. Ik lig doodstil op het ziekenhuisbed. Bang om hem wakker te maken. De kamer is donker en de minuten tikken voorbij. Hij is eindelijk even in slaap gevallen. Zijn ademhaling klinkt kort en afgemeten. Het waterreservoir dat is gekoppeld aan zijn zuurstof, maakt een borrelend geluid. Alsof we samen in een groot aquarium zitten. De spieren in mijn rug zijn verkrampd van de lange uren die ik vandaag weer naast zijn bed zat. Ik heb mijn zwakke rug altijd vervloekt, maar nu is de pijn meer dan welkom. Hij duwt die andere pijn weg, die te heftig is voor nu en misschien wel voor altijd. Ik weet bijna zeker dat ik hem ga verliezen. Maar ik mag me niet laten meeslepen. Ik moet sterk zijn. Voor hem. Soms is kennis macht maar de laatste dagen bracht zij slechts diepe wanhoop. De uitslagen van onderzoeken worden slechter en slechter, net als zijn vermogen om genoeg zuurstof binnen te krijgen in zijn verzwakte longen. Ik ben de controle kwijt. Mijn grote liefde wordt opgevreten door een alles vernietigende ziekte. Ik kan er niets aan doen, ik ben volslagen machteloos. Misschien duurt het nog een dag, misschien een week. Met tranen in mijn ogen kijk ik naar zijn slapende gezicht. Het oogt niet ontspannen. Zelfs slapen is een gevecht. Zijn lijden is onmenselijk. Hoe lang kan dit nog doorgaan? Hoeveel kan een mensenlichaam hebben voordat alles stopt?

Hij kreunt.

'Kim,' zegt hij, fluisterend van inspanning.

'Ja, schat, wat is er?'

'Wil je nog even bij me komen zitten om me te helpen met ademen?'

‘Tuurlijk, lieffie,’ antwoord ik terwijl ik al naast mijn bed sta. Ik ga weer op zijn bed zitten en leg mijn hand op zijn buik. Zijn spieren zijn gespannen in het gevecht om een beetje zuurstof.

‘Je hebt geen idee hoeveel ik van je hou,’ brengt hij met moeite uit.

‘Sssshht, spaar je adem maar, lieverd,’ zeg ik zachtjes. ‘Ik weet hoeveel je van me houdt. Ik hoef alleen maar in je ogen te kijken.’

Zijn zeeblauwe ogen kijken me doordringend aan en mijn hart begint sneller te kloppen. Nog steeds, na tien jaar. Ik streel zijn zachte, blonde haren en pak zijn hand. Een traan rolt over zijn wang en ik vang hem met mijn lippen. Ik kus mijn allerliefste en samen drinken we zijn zoute traan.

‘Ik ga dood, hè?’ zegt hij terwijl zijn ogen naarstig op zoek zijn naar hoop en vertrouwen in de mijne.

‘Misschien dat het toch nog goed komt, schat,’ zeg ik tegen beter weten in. Hij heeft het nodig om deze woorden te horen, en ik ook. Zonder hoop is het uitzichtloos. ‘Probeer nog maar een beetje te slapen.’

‘Blijf je dan bij me zitten?’ vraagt hij.

‘Ik wijk geen millimeter van je zijde,’ stel ik hem gerust. Na een kwartier voel ik zijn spieren onder mijn hand wat ontspannen. Zijn hoofd zakt een beetje opzij. Hij slaapt weer. Gelukkig. Slaap is het enige wat zijn tot het uiterste getergde lichaam nu nodig heeft. Ik kijk naar zijn mooie gezicht. God, wat hou ik van die man. Hoeveel tijd hebben we nog samen? De secondes tikken hoorbaar weg en snoepen momenten af van ons geluk. Elke tik een klap in mijn gezicht. Ik zou de klok het liefst uit het raam gooien. Het is zo’n confrontatie met de eindigheid van zijn leven. Een confrontatie die ik niet aan wil gaan. Wat moet ik zonder hem? Ik word licht in mijn hoofd. Het slaapgebrek door het waken aan zijn bed begint zijn tol te eisen. Ik moet gaan liggen. Ik weet dat ik heb beloofd om bij hem te blijven zitten, maar ik kan niet meer. Hij zal het wel begrijpen. Ik blijf in dezelfde kamer, ben slechts twee meter van hem vandaan. Op mijn tenen loop ik naar mijn bed en laat me er geruisloos op vallen. Ik ben zo moe, dat zelfs liggen te veel inspanning vraagt. Als ik me al zo voel, hoe moet het dan voor Ron zijn?

Ik doe mijn ogen dicht in een dappere poging om de slaap toe te

laten. Het lukt niet. Ik ben te alert. Dan maar gewoon liggen. Daar rust je ook van uit, zegt mijn moeder altijd. Ik denk terug aan de eerste keer dat ik Ron veertien jaar geleden zag. Ik was vijftien, hij negentien. Het was op een jongerenweekend voor patiënten met Cystic Fibrosis (CF, ook wel taaislijmziekte genoemd). Hij was medeorganisator van het weekend, ik deelnemer. Hij studeerde al en ik zat nog op de middelbare school. Hij had serieuze verkering met een acht jaar oudere verpleegster, ik was jong, wild en (vrij)gezellig. Waar ik me druk maakte om mijn drie puberpukkels en onder de indruk was van mijn beginnende borstjes en één schaamhaar, was hij al ernstig in gevecht met een flinke baardgroei. Hij was al serieus seksueel actief en ik kwam niet verder dan wat zoenen en gefruitsel in jongensbroekjes. Overeenkomsten nihil zou je zeggen. Toch was er één gemene deler, de ernstige chronische aandoening Cystic Fibrosis. Een ziekte waar je niet oud mee wordt. Naar schatting lijden er in Nederland zo'n 1300 mensen aan. Dit lijkt nogal mee te vallen, maar het is een van de meest voorkomende erfelijke aandoeningen.

Wat CF is? Door een genetisch 'foutje' is het slijm bij mensen met CF veel taaier dan gewoonlijk. Daarom wordt de aandoening vaak taaislijmziekte genoemd. Slijm zit bij iedereen in allerlei organen, zoals de longen en de alvleesklier, en heeft een transportfunctie. Zo vervoert slijm bij de alvleesklier enzymen naar de dunne darm en brengt een dun slijmlaagje in de longen vuildeeltjes en bacteriën naar buiten toe. Omdat bij CF het slijm te taai is, verloopt dit transport veel moeilijker. De spijsverteringsorganen kunnen nuttige stoffen niet goed bij het ingeslikte voedsel brengen en de longen komen in de problemen omdat ingeademde verontreinigingen niet afgevoerd kunnen worden. Hierdoor zijn de longen van mensen met CF chronisch geïnfecteerd en lopen ook ander organen schade op. Dit kan leiden tot forse complicaties zoals suikerziekte, levercirrose en darmverstoppingen. De infecties in de longen leiden uiteindelijk vaak tot een veel te vroege dood.

De medische behandeling is gericht op het bestrijden van de chronische ontstekingen en het zo goed mogelijk op peil houden van de

lichamelijke conditie. Patiënten gebruiken talloze medicijnen die met kilo's tegelijk naar binnen gaan. Daarnaast trainen zij hun conditie en eten zich een slag in de rondte om op gewicht te blijven. Infecties vergen immers veel energie van het lichaam. Vooral de longinfecties vragen aandacht en maken het continu gebruik van antibiotica noodzakelijk om ze zoveel mogelijk onder de duim te houden en de snelheid waarmee schade aan het longweefsel wordt veroorzaakt te vertragen. Helpen pillen niet meer voldoende dan volgt een wekenlange opname in het ziekenhuis met een antibiotica-infuus om de infecties weer tijdelijk de kop in te drukken. Soms meerdere keren per jaar. Dit is niet echt bevorderlijk voor de sociale contacten op school of het werk.

Ondanks de mankementen zien mensen met CF er meestal vrij normaal uit, althans tot in de laatste fase van de ziekte. Misschien wat klein van stuk, een tikje mager en met een dikke buik, maar verder lijkt er niet zoveel aan de hand. Dat maakt het verwarrend voor de buitenwereld, vooral voor mensen die niet verder kijken dan hun neus lang is. Zelfs keuringsartsen laten zich soms in de luren leggen en twijfelen aan de ernst van de ziekte, omdat de patiënt er nog zo goed uitziet. Last van aanstelleritis? Nou, was het maar waar! Uiterlijke schijn verbloemt de innerlijke ravage lange tijd. Maar uiteindelijk gaan de longen zover achteruit dat ademen lastiger wordt. Simpele dagelijkse inspanningen zoals een stukje lopen, fietsen of douchen kosten dan steeds meer moeite. Op een gegeven moment zijn een rolstoel en een zuurstoftank niet meer weg te denken en is het moeilijk om nog 'gewoon' mens te zijn. Mijn uiterst kundige arts en CF-specialist Hugo Peters vergelijkt het ziekteproces met een auto die op een berg staat en met de handrem erop naar beneden rijdt. De handrem zorgt voor wat vertraging, maar kan de uiteindelijke vrije val niet tegenhouden. De auto komt beneden, dat is een ding dat zeker is. En beneden betekent in het geval van een CF-patiënt dus gewoon dood. Het verloop van Cystic Fibrosis is bijzonder grillig en voor elke patiënt anders. Ook de ernst van de klachten en de daarmee samenhangende levensverwachting kunnen verschillen. Maar de gemiddelde CF-patiënt is rond zijn 35e toch wel total loss verklaard. Gemiddeld, want mijn Ron is 33 en alles wijst erop dat hij niet meer door de APK komt.

*Ik staar omhoog, zie door het raam
De wolken en de zon
Ik plaats mezelf boven de muren
Die twee bij twee beton.*

‘Als de dag aanbreekt’ – Van Dik Hout

Er verschijnt een grote oranje bal aan de horizon. Door de kier van het gordijn kan ik het precies zien. De zon laat zich door niets en niemand weerhouden en kondigt enthousiast de nieuwe dag aan. Het uitzicht op de skyline van Den Haag is prachtig vanaf de negende verdieping waar Rons kamer zich bevindt. Ervan genieten lukt niet. Wat zal deze dag gaan brengen? Net als gisteren getouwtrek tussen hoop en vrees? Wie trekt er vandaag aan het kortste eind? Ik hoop de vrees, maar ik vrees dat het de hoop wordt. Als de dood zo overtuigend flirt met het leven, kun je hun versmelting dan nog tegenhouden?

Hoe is het zo afschuwelijk uit de hand gelopen? Amper twee weken geleden zaten we nog gelukkig te wezen in ons gezellige huis in Utrecht. Geen vuiltje aan de lucht en nog volop plannen voor de toekomst. Zeven dagen later sloeg het noodlot genadeloos toe. Vanuit het niets voelde ik me ineens niet lekker.

‘Het lijkt wel of ik griep krijg,’ zeg ik tegen Ron. Binnen een paar uur heb ik hoge koorts en hoest ik me te pletter.

Ron mankeert die dag nog niks en neemt het vrij luchtig op. ‘We hebben allebei onze griepvaccinatie gehad, dus het kan nooit heel erg worden.’

Een dag later wordt Ron ook ziek. Niet een beetje, heel erg. Binnen een paar uur tijd lopen zijn longen volledig vol met slijm en is hij stikbenauwd.

‘Zuurstof, ik moet zuurstof.’ Hij hapt naar adem.

Zuchtend en steunend en verhit van de koorts sleep ik de zuurstof-

tank die we altijd in huis hebben naar onze slaapkamer. Wat is dat kreng zwaar! Ik sluit een slang aan op het daarvoor bestemde verbindingstuk. Na een draai met de klok mee aan de aan/uitknop vult de slang zich met zuurstof. Een zacht sissend geluid vult de kamer terwijl ik de slang in Rons neus stop. Ik kan amper op mijn wankelende benen blijven staan. Ik kruip weer in bed, dicht tegen hem aan. Daar liggen we dan, bibberend en zwetend tegelijk.

‘Ik krijg geen lucht, ik krijg geen lucht.’ Ron raakt steeds meer in paniek, omdat hij het zo benauwd heeft.

‘Morgen gaat het vast beter,’ probeer ik hem gerust te stellen. Het kost me moeite om te geloven dat iemand in een paar uur tijd zo ziek kan worden. Ik heb niet de energie om zijn paniekaanval de kop in te drukken. Te druk met mezelf beroerd voelen. ‘Als je zo gestrest doet, word je alleen maar benauwder.’ Ik kan de irritatie in mijn stem nauwelijks onderdrukken. Mag ik misschien ook even een dagje ziek zijn? denk ik gefrustreerd. Ik zorg altijd voor Ron, maar wie zorgt er voor mij nu ik nog te beroerd ben om op mijn benen te staan?

Iedereen is altijd bezorgd om Ron en gaat ervan uit dat ik het wel red. Mijn gezondheid is tenslotte stabiel en een stuk beter dan die van hem. Normaal heb ik met deze niet altijd terechte houding van de buitenwereld geen moeite, maar vannacht hangt het me even flink de keel uit. Wanhoop maakt zich van me meester. Rons jammerklanken gaan onverminderd door. Overdrijft hij of is er echt iets grondig mis? Mijn verstand gelooft het eerste, mijn gevoel het tweede. Ik wil het niet weten. Ik snauw en ik grom. Ik laat mijn tanden zien. Frustratie voert de boventoon. Ron heeft me meer nodig dan ooit en ik kan het niet opbrengen om mezelf weg te cijferen. De koorts gooit roet in het eten. Eigenlijk wil ik hem in mijn armen nemen. Waarom doe ik dat niet? Wanhopig kruip ik uiteindelijk toch tegen hem aan.

Zijn toestand verslechtert met de minuut. Geen tijd meer voor ego-kwesties. Er moet gehandeld worden. Het is midden in de nacht en Ron wil het ziekenhuis bellen.

‘Kun je niet tot ’s ochtends wachten, schat?’ probeer ik nog.

‘Nee, dit gaat echt niet goed,’ is zijn antwoord terwijl hij naar de

mobiel naast zijn bed graait. Hij wil zelf bellen, dus ik laat hem. De dienstdoende longarts komt vrijwel gelijk aan de lijn. Ron stuurt aan op een spoedopname. Hij klinkt overtuigend en de arts gaat akkoord.

‘Ik ben te ziek om je te brengen, schat.’ Ik bibber van de koorts en mijn kop knalt uit elkaar van de hoofdpijn.

‘Dan bel ik mijn ouders,’ zegt Ron. ‘Kun jij dan een tasje voor me inpakken met wat spullen?’

Eigenlijk niet, denk ik, maar heb ik een keus? Zuchtend hijs ik mezelf uit bed. Wat een fuckzooi!

Met een hoop lawaai en gemopper mik ik wat dingen in een weekentas. Ik kan amper overeind blijven. Ik voel me schuldig. Ron kan er ook niks aan doen, maar het komt zo verrekte klote uit. Opgelucht ga ik even later weer naast hem liggen.

‘Dank je wel, schat,’ mompelt hij. Ik geef hem rillend van de koorts een kus. Als twee bange vogeltjes wachten we op Rons ouders. Anderhalf uur later klinkt de sleutel in het slot van de voordeur. Daarna wat gestommel op de trap. Ik zie de angst in hun ogen als ze onze slaapkamer binnenlopen.

‘Jongens, toch,’ zegt zijn vader. Die arme Sjaak ziet er wat verfrommeld uit en zijn vlassige bruingrijze haar heeft nog geen kam gezien.

‘Hallo.’ Ik probeer monter te klinken, maar slaag daar allerminst in.

‘Dag, vadertje,’ zegt Ron als Sjaak hem ongerust een kus geeft.

‘Wat is dat nou allemaal, Ron?’ vraagt moeder Pia.

‘Ik ben een beetje ziek, geloof ik,’ is Rons nuchtere reactie op zijn moeders bezorgde vraag.

‘Op naar het ziekenhuis jongens,’ probeer ik de ongemakkelijke sfeer wat te doorbreken.

Ron doet een poging om uit bed te komen. Het is eigenlijk een te grote inspanning en hij valt weer neer. Met hulp van zijn vader weet hij op de rand van het bed te gaan zitten. Pia pakt zijn joggingbroek die over het traprek hangt en helpt hem erin. Vraag me niet hoe, maar uiteindelijk weet hij beneden te komen. Sjaak volgt met de loodzware zuurstoffles.

‘Je moet nog maar even wat eten,’ zeg ik.

‘Ik heb geen honger.’

‘Hier, probeer een beetje yoghurt met cruesli, anders voel je je straks nog slapper.’ Gehoorzaam lepelt hij het bakje leeg dat ik voor zijn neus zet. Zijn vader brengt de weekendtas vast naar de auto. Ron volgt op zwabberende benen, vastgeketend aan de zuurstoffles. Vlak voordat hij instapt, belandt de moeizaam naar binnen gewerkte yoghurt in razend tempo op straat. Als een afscheidsgroet aan de stoeptegels waar hij jarenlang overheen fietste. Uitgeput hangt hij tegen de auto aan. Instappen lukt alleen met hulp van zijn vader. Uiteindelijk zit hij samen met de zuurstoffles op de achterbank. Ik ben te ziek om mee te gaan en blijf met tranen in mijn ogen achter. Paniek knijpt mijn hart samen. Ik heb het gevoel dat ik faal. Dit is de eerste keer dat Ron naar het ziekenhuis vertrekt zonder dat ik hem vergezel. Voor het eerst ben ik er niet zeker van of ik hem net als anders over een paar weken weer terugkrijg. Levenslustig en herboren. Maar hoe graag ik ook bij hem wil zijn en voor hem wil zorgen zoals ik dat altijd doe, de hoge koorts steekt er een stokje voor.

Huilend bel ik mijn ouders. ‘Mama, ik ben zo beroerd en Ron is net doodziek door zijn ouders naar het ziekenhuis gebracht.’

De slaperige stem van mijn moeder wordt à la seconde alert. ‘We komen er nu aan,’ is haar kordate antwoord.

Ik kan alleen maar huilen en hang snikkend op. Ik heb mama nodig om voor me te zorgen. Ik heb 29 verjaardagen gevierd maar voel me vijf jaar oud en volkomen hulpeloos. Ik duik mijn bed weer in. Een uur later zijn mijn ouders er en kan ik helemaal instorten.

De eerste dagen ben ik zo ziek dat ik alleen maar kan liggen. Ik hoest en ik hoest. Met Ron gaat het ook nog niet beter. Een paar keer per dag bellen we kort. De gesprekken kosten hem veel energie. Hij is te benauwd om lang te praten en het gaat steeds slechter.

‘Wanneer voelen we ons nou beter, Kimmie?’ Zijn antibiotica-infuus lijkt niet aan te slaan.

Hoe meer tijd er verstrijkt, hoe harder zijn schreeuw om mij wordt. ‘Ik mis je zo en heb je nodig.’ Zijn huilende stem snijdt door mijn hart en ik knijp de telefoon tot moes uit onmacht.

‘Ik kom zo snel mogelijk, schat, maar vandaag gaat het niet lukken,’ is het antwoord dat ik hem al drie dagen geef. Ik wil hem zo graag vasthouden en zeggen dat alles goed komt. Maar het onheilspellende gevoel dat ik een paar dagen geleden al had, wordt steeds sterker. Ron heeft steeds meer moeite met onze telefoongesprekken omdat hij onvoldoende lucht heeft om te praten.

Dan is de maat voor mij vol. Terwijl ik nog amper in staat ben om een rondje om de salontafel te lopen, deel ik mijn moeder mee dat ik naar het ziekenhuis vertrek met een logeertasje. ‘Hij heeft me nodig, mam, nu meer dan ooit. Ik heb er een heel slecht gevoel over.’ Mama gaat bijna kapot van bezorgdheid, ik zie het in haar ogen. Maar ze laat me gaan. Ze snapt dat ik geen keus heb.